

Foranstaltning, hvorom der er Tale. Spørgsmaalet om Erangen er nu en Ting, som vi vanskeligt kunne bedømme; det har været betvivlet i Udvalget, om der var en saadan Erang tilstede; i det Mindste er der Folk, der kjende Forholdene derovre, som mene, at der hersker saa stor Dø og Lomhed i Domkirken, at der der er Blads til en hel Menighed. Men naar dernæst den ærede Minister har gjort opmærksom paa, at Aarhus har bragt betydelige Offre, saa maa man dertil bemærke, at Aarhus er en rig By, som i Forhold til de Offre, den har bragt, især i de senere Aar har vundet en betydelig Udvidelse og Tilvæxt, hvad den ærede Minister jo ogsaa gjorde opmærksom paa, navnlig ved hele Bebyggelsen af Frederiksbjerg. Det er jo bekendt, at Aarhus ganske sikkert er en af de Byer, der ere stærkest i Opkomst, og altsaa under disse Forhold at gjøre en Afvigelse fra, hvad man ellers har anset for rigtigt; og hvad man i Fjor bragte til Anvendelse ligeoverfor den Kirke, hvortil der fordreides Bidrag heri Kjøbenhavn, nemlig til Kirken paa Østerbro, dertil har Udvalget ikke her fundet tilstrækkelig Anledning. Jeg tror heller ikke, at man kan forlange det ligeoverfor Aarhus, som man jo har viist Smødkommen i Aar med Hensyn til Museumsbygningen. Dernæst omtalte den ærede Minister Spørgsmaalet om Universitetet, og saavel af de Ytringer, der ere fremkomne fra den ærede Minister, som af dem, den ærede Ordfører for Mindretallet fremsatte, er det klart, at det, man egentlig ønsker saavel i Mindretallet som i Lovforslaget, saaledes som det foreligger fra Ministerens Side, er at tiloeiebringe en endelig Opgjørelse eller faae en Afslutning bragt tilveie paa det Gjældsforhold, der er mellem Universitetet og Kommunitetet og endvidere sjette Universitetets Formue. Det er jo ærede Medlemmer bekendt, at denne Sag har været behandlet her i de senere Aar baade grundigt og langvarigt, og at den har været Gjenstand for meget livlige Forhandlinger. Et lignende Forslag som det nu foreliggende fra den høitærede Minister forelaa i 1875 fra den daværende Kultusminister, nemlig Minister Worsaae. Dette Forslag gif ud paa at give Universitetet et Tilskud af 100,000 Kr., som den daværende Minister foreslog skulde udredes af Kommunitetet, og desuden foreslog Ministeren at eftergive Universitetet den Gjæld, som det den Gang havde paadraget sig til Kommunitetet, en Gjæld, der var paadraget Universitetet efter en Beslutning, som var fattet kort i Forveien, i det foregaaende Aar. Dette Forslag mødte den mest bestemte Modstand i Folkethinget og blev forlasket der, og man endte da i 1875 med det Resultat, som Følge af Forhandlingerne i Fellesudvalget, at man gav Universitetet et Tilskud af 150,000 Kr. for dette Aar, idet dog 100,000 Kr. vare beregnede at skulle medgaa til Museumsbygningen i botanisk Have; altsaa for dette Aar og for Frem-

tiden, indtil en endelig Ordning kunde træffes, mente man, at Sagen kunde blive staaende saaledes, at Universitetet fik et Tilskud af 50,000 Kr., hvormod Gjældens Eftergivelse blev negtet. Saaledes har altsaa Sagen staaet siden den Tid. I Fjor blev imidlertid Spørgsmaalet gjenoptaget i Lændsthinget, medens Ministeren frasaldt den Forbring, der af ham var stillet i Folkethinget, nemlig om et forhøjet Tilskud. I Aar er dette Forlangende gjenoptaget af Ministeren og i Forbindelse dermed er det Forslag optaget paany, at eftergive Gjælden til Kommunitetet. Jeg skal indrømme, at der ganske vist kan siges en Del i saa Henseende, at det ikke er muligt at modsigende Betragtning i og for sig, at Universitetet jo efterhaanden paa denne Maade faktisk kommer til at opspise sin Formue. Det kan ikke negtes, at naar Universitetet hvert Aar er nødt til at gjøre saa store Udgifter, og det ikke faar et større Statstilskud, saa bliver det nødt til at tage af sin egen Formue; men det er jo et Spørgsmaal, om dette er en tilstrækkelig Grund til nu at fravige, hvad Folkethinget i sin Tid har besluttet i saa Henseende og fastholdt i flere Aar. Det vil da gaa med Universitetets Formue, som det er gaaet med Seminariefonden, den er ogsaa efterhaanden spist op, der eksisterer ikke mere nogen Fond, og Seminarierne blive nu støttede af Sørg Akademi; men dette er overhoved Noget, som kun vil ske, dersom der vedblivende ikke kommer en endelig Ordning af Universitetets Forhold. Meningene fra vor Side er ingenlunde den, at vi ikke ønske nogen endelig Ordning af disse Forhold, men Meningen er kun den, at, saalænge en endelig Ordning af Universitetets Forhold i det Hele og Forholdet imellem Universitetet og Kommunitetet og Statskassen ikke er bragt i Stand, forekommer det os urigtigt at foretage et Skridt, som vilde gjøre Forandring i, hvad man nu har vedtaget, og som vistnok neppe kan siges virkelig at ville være i de formaals Interesse, som Universitetet har at varetage. Flertallet kan nemlig ikke erkjende, at den Betragtning er rigtig, at man gavner Universitetets Formaal mest ved at gjøre Universitetet saa absolut uafhængigt af Rigsdagen og Statsmagten som mulig. Vi tro tværtimod, at det under visse Forhold kan være godt, at der gjør sig Impulser gjældende ogsaa herfra for at tilveiebringe noget mere Lust og Friskhed paa visse Steder, end der maasse er tilstede, og det maa vistnok indrømmes, at den sikreste Veie til at bevare den Modstand, som det ikke kan negtes, at der er viist fra Universitetets Side lige overfor saadanne Bestrebelser og Ønsker, er at stille Universitetet saa selvstændig i økonomisk Henseende, som det herigjennem paatænkes fra Ministerens Side. Jeg tror, at den ærede Kultusminister ved nærmere at se Tingen fra denne Side maasse kunde komme til at give mig Ret i, at det er noget betænkeligt at gjøre Universitetet altsfor stærkt i dets Gæne til at gjøre